

TID

– KOSTBAR, KNAP ELLER VÆRDILØS?

Af HANNE LØNGREEN, INSTITUTLEDER FOR
INSTITUT FOR UDDANNELSE OG PÆDAGOGIK (DPU),
AARHUS UNIVERSITET

Jeg forsøgte at skrive denne leder, samtidig med at jeg så en udsendelse om kokken Gordon Ramseys forsøg på at redde en restaurant og et andet tv-program om kommunikationsrådgiver Christine Feldthausen, der var til skønhedskonkurrence for seniorer i USA. Men jeg må konstatere, at det i min alder ikke lader sig gøre at udfylde den samme tid med flere gøremål – i hvert fald ikke når det gælder det at skrive en leder til Asterisk om tid. Og hvorfor overhovedet gøre forsøget, kunne man så spørge? Jo, for at se hvordan det er muligt at optimere tiden i en tidsalder, hvor netop tid som kvantificeret størrelse er et paradigme, der i stigende grad gør sig gældende inden for uddannelsessektoren.

Aldrig før har vi talt så meget om tid og målt tid i forbindelse med vurdering af tilregnede kompetencer og viden i læringsprocesserne i vuggestuen, skolen, universitetet – ja i hele uddannelsessektoren faktisk. Det drejer sig tilsyneladende ikke længere om at bruge så megen tid som muligt i læringsprocessen. Nej, nu er der fokus på resultatet af en tidsafmålt læringsproces.

Tid er blevet et fænomen, der skal styres. Tid skal styres som kontakttid mellem pædagoger og børn i institutioner, mellem lærere og elever i folkeskolen og mellem undervisere og studerende på de videregående uddannelser. Tid er en knap ressource, fordi tid kobles til ressourcer som penge i form af løn til pædagoger og lærere og til økonomiske ydelser som SU. Tid er blevet et politisk redskab. Ja, tid og ikke mindst læringstid er blevet så vægtigt og centralt et styringsredskab for politikerne, at det nu er Finansministeriet, der for eksempel skal kontrollere og følge implementeringen af skolereformen.

Egentlig er det modsætningsfyldt, at tid har stor værdi, når det forbindes med uddannelse og arbejdsmarked, hvorimod tid ingen værdi har, når du ikke er i uddannelse eller på arbejdsmarkedet. Som arbejdsløs har man for megen tid. Derfor har det i den situation ingen værdi, at der er uanede mængder af tid. I det lys er det jo ret så paradoksalt, at Rousseau i 1762 skrev: »Skal jeg vove her at fremsætte den største, den vigtigste, den nyttigste regel for al *education*? Det er ikke at vinde tid, det er at forspilde den.«

Mon det er en idé at bruge lidt tid på at tænke over det? ■

»Egentlig er det ret paradoksalt, at tid har stor værdi, når tid forbindes med uddannelse og arbejdsmarked, **hvorimod tid ingen værdi har, når du ikke er i uddannelse eller på arbejdsmarkedet.**«

